

Profilul moral al mesagerului divin

12 mai 2009

Gili Cârstea

- De unde ești, măi băiete?
- Din Capernaum, domnule...
- Capernaum. E bine. Oricum mai bine decât Nazaret. Și ce ziceai că ai venit să ne spui?
- Că împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat.
- S-a apropiat. Atâta tot?
- Da.
- Păi și până acum pe unde a umblat împărăția asta, măi băiete, dacă abia acum s-a apropiat?
- ...
- Și cu ce te ocupi, atunci când nu umbli prin țară să anunți că împărăția s-a apropiat?
- Sunt pescar, domnule.
- Pescar... Frumoasă meserie. Hai că ești simpatic. Uite ce, eu zic să te întorci mata la meseria pe care o cunoști mai bine, și lasă-ne pe noi să ne ocupăm de meseria pe care o cunoaștem mai bine. E păcat de tine, să te lași folosit de toți aventurierii, de vagabonzii teologici care au început să bântuie prin poporul lui Dumnezeu. Nu este frumos să tulburați liniștea bisericii cu astfel de nimicuri. Avem destule probleme pe cap, asta ne mai lipsea acum. Când se va apropia împărăția aia de care vorbești tu, fii sigur că vom anunța noi poporul despre venirea ei. Până atunci, întoarce-te la plasa și bărcuța ta de pe malul mării, și odată îmi vei mulțumi pentru consultația gratuită pe care ți-am dat-o astăzi. Hai, Domnul cu tine și mergi în pace, că avem noi grijă de împărăție.

Nu este greu să ne imaginăm că așa s-a desfășurat mai mereu întâlnirea dintre ucenicii trimiși de Isus și rabinul local. Ceea ce ridică întrebarea următoare: Ce profil ar trebui să aibă un sol al lui Dumnezeu, ca să poată fi primit bine de poporul căruia îi trimite Domnul un mesaj de adevăr prezent? Care ar fi lista

obligatorie a calificărilor pe care ar trebui să o îndeplinească un mesager, ca solia lui să fie îmbrățișată de tot poporul? Cum ar trebui să arate omul care să aducă eluziva redeșteptare în biserica rămășiței?

Să încercăm o astfel de listă, pentru un presupus candidat la postul de mesager pentru timpul nostru:

- a. Să ocupe o funcție proeminentă în biserică.
- b. Să fie elegant, distins, răbdător, sociabil, înțelegător, umil.
- c. Să dețină cel puțin un doctorat în teologie.
- d. Să aibă un trecut impecabil, o moralitate de neatacat.
- e. Să fie un bun orator, sensibil față de corectitudinea politică.
- f. Să nu abuzeze de critica constructivă.
- g. Să aibă o situație materială bună.
- h. Să se bucure de aprecierea administrației și să aibă acordul clasei teologice.
- i. Să dozeze cu înțelepciune solia lui între stânga liberală și dreapta radicală, fără să antagonizeze pe nimeni.
- j. Să nu se atingă de zona sacră a zecimii și darurilor. De preferat să se întrețină singur.
- k. Să nu viziteze alte comunități fără acordul pastorului local.
- l. Să respecte etica adventistă în domeniul luminii noi. Adică, lumina nouă se prezintă pe scară ierarhică, începând de la pastorul local către nivelele superioare.
- m. Să evite cu strictețe publicarea și răspândirea unor materiale fără acordul bisericii.
- n. Să nu aducă noi concepte teologice aflate la granița cu erezia, sau care să contrazică adevărul vechi.
- o. Să evite sentimentul că le știe pe toate, și că are soluții la oricare dintre problemele bisericii.

Și, cu puțin efort, lista ar putea continua până la litera z. Dar este suficient atât, pentru profilul moral al candidatului la postul de sol al lui Dumnezeu, pe care biserica să-l recunoască și să-l urmeze.

Ar reuși un asemenea candidat să impresioneze biserica mondială, astfel ca proiecte majore precum „Operațiunea Ploaie Globală” să nu eșueze lamentabil, așa cum s-a întâmplat recent?

Ar putea el strecura în biserică măcar o rază sau două din lumina aceea care trebuie să strălucească de șapte ori mai tare (Isa 30:26) astăzi, când Dumnezeu dorește să lege vânățile poporului Său și să aline rana loviturilor lui?

Când privim în trecut, constatăm că niciunul dintre mesagerii lui Dumnezeu nu a întrunit întreaga listă de calificări a acestui profil moral. De la ucenicii lui Isus, trimiși doi câte doi, până la Ellen White, Jones, Waggoner, Andreasen și chiar Brinsmead în prima parte a lucrării lui, Dumnezeu ne-a surprins totdeauna prin uneltele alegerii Sale, iar în unele cazuri a fost nevoie să treacă multe generații ca să ne convingem că acela a fost trimisul lui Dumnezeu. Cu unii nu s-a întâmplat nici până în ziua de azi.

De ce se întâmplă astfel? De ce crede Dumnezeu că un Ilie sau un Mica pot fi mai eficienți decât toată clasa teologică și preotească a lui Israel, atunci când El dorește să ajute casa regală, și implicit poporul?

Problema serioasă cu care se confruntă Dumnezeu este aceea că El este un prizonier al neprihănirii, și prin urmare nu Își poate permite să constrângă, să manipuleze sau să abuzeze de sentimentele oamenilor, atunci când dorește să trimită mai multă lumină. Solul Său nu trebuie să joace niciun rol în acest proces al comunicării adevărului. El trebuie să ofere toate, dar absolut toate, caracteristicile care să permită poporului să-l trimită la plimbare, dacă nu dorește să asculte.

Nimic nu trebuie să se interpună între valoarea pură a adevărului și destinatarul lui. Lumina trebuie evaluată și îmbrățișată sau respinsă fără amestecul subiectiv al acreditărilor glorioase ale mesagerului.

Ținuta sau elocvența poștașului nu trebuie să fie criteriile pentru acceptarea telegramei. Ceea ce este valoros la ea este conținutul, mesajul expeditorului, și nu mijloacele prin care a parcurs ea drumul până la destinație.

Niciodată nu putem ști prin câte încercări dramatice a trecut poștașul, înainte să ajungă la ușa noastră; de câte ori a căzut în capcanele tâlharilor, de câte ori a fost bătut, jefuit sau hăituit ca o fiară, înjunghiat pe la spate, de câte ori corabia pe care naviga a eșuat, de câte ori autobuzul lui a nimerit în șanț; de câte ori ferestrele casei lui au fost făcute țândări; de câte ori a fost atacat de câini sau alte păsări necurate și urâte.

Când ajunge, în final, la ușa noastră, cu telegrama în mână, este o cruzime de nedescris să refuzăm corespondența deoarece omul este plin de sânge, hainele atârnă zdrențuite pe el, sau miroase insuportabil a transpirație. Este insensibil să întrebăm poștașul dacă are studii superioare, sau dacă pricepe o boabă din teologia mesajului tipărit pe bucata de hârtie pentru care și-a riscat viața.

Astfel se întâmplă cu solia neprihănirii lui Hristos. Domnul a ales să o trimită prin persoane cărora le găsim cel mai ușor bube în cap, și cărora le putem întoarce spatele cu cea mai mare ușurință. Ei ne oferă toate motivele din lume spre a respinge solia care zace nebăgată în seamă și adună praf pe rafturile arhivelor noastre denominaționale.

Se întâmplă așa deoarece la Nunta Mielului nu trebuie să vină decât cei care au respect pentru Mirele divin mai mult decât interes pentru siguranța sau mântuirea lor personală.

Vor aprecia invitația dincolo de aspectul jalnic al mesagerului doar cei al căror suflet suspină după o inimă nouă și un duh nou, în care sistemul de operare ceresc să fie, în sfârșit, instalat pentru vecie, iar catastrofa din Eden să fie corectată cât mai curând posibil.

Doar astfel de oameni pot înțelege că „onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, este implicată în desăvârșirea de caracter a poporului Său.” De aceea și-au dedicat viața acestui scop suprem, și nu au nevoie să ceară scuze nimănui.
